

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
7 Пж 5526/20
21.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Ђурице као председника већа, судије Слободанке Виденовић и судије Тијане Поповић, као чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиоца „ГРОМЕТ“ ДОО из Ниша, Кеј Кола српских сестара бр 15/12, матични број: 20798432, кога заступа, Данило Станојевић, адвокат из,, против туженог, „ПЛАСТО ПРОМЕТ“ ДОО из Зајечара, улица Љубе Нешића бр. 42, матични број: 20929103, кога заступа Душан Радисављевић, адвокат из,, ради дуга, вредност предмета спора 24.350,76 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Зајечару 5 П 96/2020 од 15.10.2020. године, на седници већа одржаној дана 21.11.2022. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА као неоснована жалба туженог и пресуда Привредног суда у Зајечару 5 П 96/2020 од 15.10.2020. године **ПОТВРЂУЈЕ** у ставу I.

II ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Зајечару 5 П бр. 96/20 од 15.10.2020. године у ставу **II** и **III** и **ПРЕСУЂУЈЕ**:

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 20.000,00 динара, на име накнаде због кашњења у испуњењу новчане обавезе из комерцијалне трансакције, као неоснован.

Свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

III Одбија се захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом:“ (I) УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца, Привредно друштво за увоз и трговину „ГРОМЕТ” д.о.о. Ниш, Кеј Кола српских сестара бр. 15/12, матични број: 20798432, против туженог, „ПЛАСТО ПРОМЕТ” друштво са ограниченом одговорношћу за производњу жичаних производа, ланаца и опруга Зајечар, Улица Љубе Нешића бр. 42, матични број 20929103 - тако што се ОДРЖАВА НА СНАЗИ Решење тог суда о извршењу 4 ИИв 92/2020 од 09.03.2020. године у делу којим је тужени ОБАВЕЗАН да тужиоцу исплати дуг по рачунима бр. 2325/19 од 06.09.2019. године и бр. 2443/19 од 16.09.2019. године у укупном износу од 24.350,76 динара са законском затезном каматом, и то:

- на износ од 4.670,76 динара почев од 07.10.2019. године до исплате, и

- на износ од 19.680,00 динара почев од 17.10.2019. године до исплате, као и у делу којим су одређени трошкови извршног поступка у износу од 7.786,00 динара и тужени ОБАВЕЗАН да исте накнади тужиоцу.

(II) ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени, „ПЛАСТО ПРОМЕТ” друштво са ограниченом одговорношћу за производњу жичаних производа, ланаца и опруга Зајечар, Улица Љубе Нешића бр. 42, матични број: 20929103, да тужиоцу, Привредно друштво за увоз и трговину „ГРОМЕТ” д.о.о. Ниш, Кеј Кола српских сестара бр. 15/12, матични број: 20798432, исплати износ од 20.000,00 динара на име накнаде због кашњења у испуњењу новчане обавезе из комерцијалне трансакције, у року од осам (8) дана од дана пријема пресуде.

(III) ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени, „ПЛАСТО ПРОМЕТ” друштво са ограниченом одговорношћу за производњу жичаних производа, ланаца и опруга Зајечар, Улица Љубе Нешића бр. 42, матични број: 20929103, да тужиоцу, Привредно друштво за увоз и трговину „ГРОМЕТ” д.о.о. Ниш, Кеј Кола српских сестара бр. 15/12, матични број: 20798432, накнади трошкове парничног поступка у износу од 18.861,00 динара, у року од осам (8) дана од дана пријема пресуде.“

Против наведене пресуде, благовремену жалбу подноси тужени, због битних повреда одредби парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, па у смислу образложених жалбених навода, предлаже да се одлука укине. Трошкове жалбеног поступка није опредељено захтевао.

Тужилац је поднео одговор на жалбу у коме оспорава основаност жалбених разлога и тачност жалбених навода, па у смислу навода одговора на жалбу предлаже да се жалба као неоснована одбије.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде у границама одређеним одредбом члана 386 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба није основана. У поступку доношења побијане пресуде нису учињене апсолутно битне повреде из одредбе члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности. Насупрот жалбеним наводима жалиоца, пресуда није захваћена ни апсолутно битном повредом из одредбе члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку на коју се жалбом посредно указује наводима да се не може пресуда поуздано испитати. Наиме, изрека пресуде је јасна, у складу са датим образложењем, а првостепени суд је дао јасне и стању у списима сагласне разлоге за своју одлуку. Дакле, пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Предмет тужбеног захтева је наплата доспелог новчаног потраживања тужиоца за испоручену робу и то по рачуну отпремници број 2325/19 од 06.09.2019. године, који гласи на износ од 13.205,76 динара, а по којој фактуру тужилац потражује износ од 4.670,76 динара са законском затезном каматом од 07.10.2019. године па до исплате, и потраживање по рачуну отпремници 2443/19 од 16.09.2019. године, којим је фактурисан износ од 19.680,00 динара, који се у целини потражује са каматом од 17.10.2019. године. Првостепени суд из навода странака закључује да је неспорно да је тужени дана 20.02.2020. године примио опомену тужиоца од 18.02.2020. године којом је позван на плаћање дуга у укупном износу од 49.787,20 динара, а којом опоменом су обухваћене и таксативно наведене предметне две фактуре, те да је неспорно да је тужени дана 25.02.2020. године, тужиоцу платио износ од 25.436,44 динара. Код таквог стања ствари, закључујући да тужени по пријему опомене није спорио опредељени списак неплаћених обавеза, да је по опомени поступио тако што је платио делимично дуг и то износом од 25.436,44 динара без икаквих примедби, првостепени суд закључује да је учињено признање дуга у смислу одредбе члана 387 став 2 Закона о

облигационим односима. Отуда тужбени захтев налази основаним и применом одредбе члана 460 став 4 Закона о парничном поступку и одредбе члана 277 став 1 у вези члана 324 став 1 Закона о облигационим односима, тужбени захтев усваја. Првостепени суд образлаже да чињеница да тужилац туженом није доставио извод отворених ставки није релевантна, јер је поступак принудне наплате покренут предлогом од 04.03.2020. године, а у то време није ни истекао законски рок за достављање списка неисплаћених потраживања у смислу члана 18 став 2 Закона о рачуноводству. Осим тога, налази и да таква примедба би и иначе била ирелевантна. Применом одредби члана 2 став 1 тачка 4, 5, те члана 3 став 1, члана 5 став 1 и члана 10 став 3 Закона о роковима измирења новчаних обавеза у комерцијалним трансакцијама обавезује туженог да тужиоцу исплати и износ од 20.000,00 динара, због задоцњења у измирењу предметних обавеза.

Одлука првостепеног суда делимично је исправна.

Правилно првостепени суд закључује да код чињенице да тужени није приговорио примљеним фактурима, нити је истакао приговор да предметну односно фактурисану робу није примио, те да је делимично измирио обавезе а није оспорио ни дуг по пријему опомене, тужбени захтев се испоставља основаним. Наиме, делимичним измирењем рачуна отпремнице бр. 2325/19 по ком рачуну је остао неизмирени дуг од 4.670,76 динара, тужени је неспорно признао потраживање. Такође, није по пријему фактура, ни оспорио потраживање по другој преосталој фактури.

Правилно указује првостепени суд да је за одлуку у овој правној ствари ирелевантно да ли је тужилац туженом проследио извод из отворених ставки, будући да потраживање тужиоца, а самим тим и обавеза туженог, проистиче из закљученог облигационоправног односа који, према приложеним доказима, по својој суштини је уговор о продаји. За наступање обавезе није битно ни то да ли је испостављен извод отворених ставки и да ли је он потписан. Достављање и потписивање истог би олакшало доказивање али не утиче на настанак обавезе.

У конкретном случају, ради се о парници о спору мале вредности, у смислу одредбе члана 480 и 487 став 1 Закона о парничном поступку.

Са друге стране, сагласно одредби члана 479 став 1 истог прописа, пресуда или решење којим се окончава парница у спору мале вредности, може да се побија само због апсолутно битних повреда из одредбе члана 374 став 2 Закона о парничном поступку и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Следом реченог, пресуда не може да се побија због релативно битних повреда поступка, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Самим тим, Привредни апелациони суд није овлашћен да цени, па није ни ценио, жалбени навод жалиоца којим указује на релативно битне повреде каква је оцена доказа, као ни жалбене наводе којим се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања.

Произилази да је одлука првостепеног суда као у ставу I правилна, па је Привредни апелациони суд применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку, у том делу пресуду потврдио.

Међутим, основано се жалбом указује да је одлука као у ставу II донета погрешном применом материјалног права.

Наиме, правилно првостепени суд закључује да је захтев тужиоца као у ставу II побијане пресуде заснован на примени одредбе Закона о роковима измирења новчаних обавеза у комерцијалним трансакцијама („Сл. гласник РС“ бр. 119/2012, 68/2015, 113/2017 и 91/2019). Такође, правилно закључује да се ради о доспелој новчаној обавези из комерцијалне трансакције, у смислу одредби наведеног прописа. Међутим, првостепени суд занемарује да је одредбом члана 10 став 3 прописано да извршни поверилац у предлогу за извршење има право да захтева накнаду за кашњење у испуњавању новчане обавезе, у износу прописаном чланом 5 овог закона. У

конкретном случају извршни поверилац то није учинио. Ради се о несамосталном потраживању које се остварује предлогом за извршење, не може самостално представљати тужбени захтев, па се стога не може ни преиначити тужба након доношења решења о извршењу, захтевом наведеног износа. Стога је Привредни апелациони суд имајући у виду наведене одредбе Закона о роковима измирења новчаних обавеза у комерцијалним трансакцијама са једне стране и применом одредбе члана 394 тачка 4 Закона о парничном поступку са друге, одлучио као у ставу II алинеја прва.

Имајући у виду да је одлука делимично преиначена, то је морала бити преиначена и одлука о трошковима првостепеног поступка. Стога је Привредни апелациони суд у смислу одредбе члана 165 и 153 став 2 Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу II алинеја друга ове одлука. Одлука је донета имајући у виду успех странака у спору.

Одлучујући о трошковима жалбеног поступка, другостепени суд је имао у виду да тужени, као жалилац није тражио трошкове жалбеног поступка са једне стране, а да са друге стране одговор на жалбу није радња потребна за вођење парничног поступка, те да трошкови одговора на жалбу тужиоцу не припадају.

ТЂ/БС

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Татјана Ђурица, с.р.**

За тачност отправка